

MEGHAN QUINN

Echt geen meet cute

Cane-broers 1

Vertaald door Sophie van Vliet

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

Lottie

‘Hé, hoi.’

Hm, dat opgewekte toontje bevat me niets.

Die grijns op haar gezicht ook niet.

Of die giftige, verstikkende walm van haar parfum.

‘Hoi, Angela,’ reageer ik behoedzaam, waarna ik aan de tafel in haar kantoor ga zitten.

Ze zwiept haar helblonde haar over haar schouder, vouwt haar handen ineen en buigt zich belangstellend naar voren. ‘Hoe gaat-ie?’

Ik strijk mijn felrode kokerrok glad en zeg: ‘Prima. Dank je.’

‘Dat is zo fijn om te horen.’ Ze leunt naar achteren en glimlacht naar me, maar ze zegt verder niets.

O-ké, wat is hier in vredesnaam aan de hand?

Tersluiks kijk ik naar de rij mannen in pak die achter me rechtop op hun stoel met dossiers op hun schoot naar ons gesprek zitten te kijken. Ik ken Angela al sinds de middelbare school. We hadden zo’n knipperlichtvriendschap, waarbij ik steevast het slachtoffer was van de wisselvallige kameraadschap. De ene dag was ik haar beste vriendin, de volgende dag was het Blair, die nu op de financiële administratie zit, of Lauren, die voor de verkoopafdeling werkt, en daarna was ik weer aan de beurt. We werden voortdurend ingewisseld. Wie staat er deze week bovenaan? Dat vroeg ik me regelmatig af en op de een of andere zieke, gestoorde manier voelde ik altijd een scheut opwindning als de pijl naar mij wees.

Waarom zou je in zo’n giftige vriendschap blijven hangen, wil je weten?

Het antwoord is driedelig.

Ten eerste was ik nog jong toen ik Angela leerde kennen. Ik had geen idee wat ik moest doen tijdens zo'n enerverende rollercoaster-rit. Ik pakte maar gewoon de handgrepen beet en hield me stevig vast. Want om heel eerlijk te zijn was het gewoon opwindend om met Angela om te gaan. Anders. Gedurfd soms.

Ten tweede heb ik met haar de geweldigste dingen beleefd wanneer ze aardig tegen me deed, wanneer we hecht waren. Als arm kind was het niet zo makkelijk om avonturen te beleven in Beverly Hills, maar met een rijke vriendin die verder keek dan je lege portemonnee en je opnam in haar wereld... ja, was het top. Noem het oppervlakkig, maar ik had lol op de middelbare school, ondanks de hoogte- en dieptepunten.

Ten derde ben ik zwak. Ik ben waardeloos als het op confrontaties aankomt en mijd die als de pest, dus – ik steek mijn hand op – hier ben ik dan, je voetveeg.

'Angela?' fluister ik.

'Hm?' Ze glimlacht naar me.

'Mag ik vragen waarom je me hier hebt laten komen en waarom de FBI achter me in een rij zit?'

Angela gooit haar hoofd naar achteren en lacht joviaal terwijl ze haar hand op de mijne legt. 'O, Lottie. Ik ga die humor van jou wel missen, hoor.'

'Missen?' Ik verstijf. 'Hoe bedoel je, missen? Ga je op vakantie?'

Laat dat alsjeblieft het geval zijn. Laat dat alsjeblieft het geval zijn.
Ik heb deze baan nodig.

'Ja.'

Godzijdank.

'Ken en ik gaan naar Bora Bora. Over tien minuten krijg ik een spraytan, dus we moeten wel even vaart maken hiermee.'

Hè, wacht even.

'Vaart maken waarmee?' vraag ik.

Haar joviale gezicht krijgt een ernstige uitdrukking, iets wat ik bij Angela niet zo vaak zie. Want ja, zij mag dan het hoofd van haar lifestyleblog zijn, zij is niet degene die het werk doet – dat doen alle

anderen. Daarom hoeft ze nooit serieus te zijn.

Ze gaat rechtop zitten, spant haar kaken aan en kijkt me vanonder haar dikke nepwimpers in de ogen. ‘Lottie, je bent echt een pionier bij Angeloop. Je vaardigheden achter het toetsenbord zijn ongeëvenaard en mijn vakantie naar Bora Bora is mogelijk dankzij de humor die jij in deze goedlopende, bijzonder lucratieve lifestyleblog stopt.’

Hoor ik dat nou goed? Kan ze vanwege mij op vakantie?

‘Maar helaas moeten we je laten gaan.’

Wacht even hoor. Wat?

Mij laten gaan?

Als in: geen baan meer voor mij?

In een flits staan er ineens vier mannen naast me, twee per kant. Ze sluiten me op tussen hun brede schouders en een van hen legt een map voor me neer en slaat die open, waardoor een document zichtbaar wordt. Mijn blik is te glazig om het te kunnen lezen, maar ik kan wel raden wat er staat. Het is een ontslagovereenkomst.

‘Tekens hier.’ De man houdt me een pen voor.

‘Nee, wacht even.’ Ik duw de hand van de man opzij, maar die veert meteen weer terug naar dezelfde plek. ‘Ontsla je me nou?’

Angela krimpt ineen. ‘Lottie, maak er alsjeblieft geen punt van. Je moet weten hoe moeilijk dit voor mij is geweest.’ Ze knipt met haar vingers en als bij toverslag verschijnt er een assistent. Angela wrijft over haar keel en zegt: ‘Dit gesprek heeft echt zijn tol geëist. Water, alsjeblieft. Kamertemperatuur. Citroen en limoen, maar haal het eruit voor je me mijn glas geeft.’ En meteen is de assistent verdwenen. Als Angela zich weer omdraait, legt ze verschrikt een hand op haar borst. ‘O, je bent er nog.’

Eh...

Ja.

Ik knipper een paar keer en vraag: ‘Angela, wat is er aan de hand? Je zegt net dat je goed aan me verdient...’

‘Heb ik dat gezegd? Ik kan me niet herinneren dat ik zoiets heb gezegd. Mannen, heb ik iets in die trant gezegd?’

Ze schudden allemaal hun hoofd.

‘Zie je wel. Ik heb dat niet gezegd.’

Ik denk... hm-m, zie je dat? Dat is de stoom die uit mijn oren komt. Mijn brein moet namelijk alle zeilen bijzetten om niet te ONTPLOFFEN!

Beheerst, en ik bedoel... beheerst vraag ik: ‘Angela, kun je me alsjeblieft uitleggen waarom je me ontslaat?’

‘O.’ Ze begint te lachen. ‘Je was altijd al zo’n nieuwsgierig aagje.’ De assistent brengt Angela een glas water en haast zich weer weg. Zuigend aan een overbodig rietje neemt Angela een flinke slok. Daarna zegt ze: ‘Vrijdag ben je een jaar in dienst.’

‘Ja, dat klopt.’

‘Nou, in je contract staat dat je na een jaar geen beperkt salaris meer krijgt maar recht hebt op je echte salaris.’ Ze haalt haar schouders op. ‘Waarom zou ik jou meer betalen als ik iemand kan vinden die jouw baan voor minder wil doen? Het is een eenvoudig rekensommetje, zoals je wel zult begrijpen.’

‘Nee, ik begrijp het niet.’ Ik verhef mijn stem en meteen liggen er waarschuwend twee grote handen op mijn schouders.

Jezusmina.

‘Angela, het gaat hier om mijn leven, je kunt niet zomaar spelletjes met me spelen. Toen je me smeekte om voor je te komen werken, zei je dat deze baan mijn leven zou veranderen.’

‘En is dat niet gebeurd dan?’ Ze maakt een breed gebaar. ‘Dat effect heeft Angeloop op iedereen.’ Ze werpt een blik op haar horloge. ‘O, over vijf minuten moet ik naakt zijn. Die spraytan wacht op niemand.’ Ze gebaart naar de mannen naast me. ‘Rond maar af, jongens.’

Twee paar handen grijpen me vast en helpen me uit mijn stoel.

‘Dit kun je niet menen,’ zeg ik. Ik begrijp nog steeds niet goed wat er gebeurt. ‘Laat je me nou door de beveiliging uit je kantoor slepen?’

‘Ik zou het ook liever anders doen,’ zegt Angela, het toonbeeld van onschuld. ‘Door jouw vijandige houding moet ik wel beveiliging inschakelen.’

‘Vijandig?’ vraag ik. ‘Ik reageer vijandig omdat je me zonder reden ontslaat.’

‘O, lieverd, niet te geloven dat je het zo opvat,’ zegt ze op die neerbuigende toon van haar. ‘Dit is niet persoonlijk. Je weet dat ik van je hou en we gaan nog steeds elke maand brunchen. Dit is gewoon zakelijk.’ Ze werpt me een kushandje toe. ‘Je bent nog steeds mijn bestie.’

Die griet is echt knettergek geworden.

Ik word richting de deur gesleept, maar ik zet de hakken van mijn Jimmy Choos van twee seizoenen geleden in het zand. ‘Angela, serieus. Je kunt me niet ontslaan.’

Ze kijkt me aan, houdt haar hoofd schuin en drukt dan haar hand op haar hart. ‘Ah, kijk jou nou eens. Aan het vechten voor je baan. Je bent altijd zo strijdlustig.’ Ze werpt me nog een kushandje toe en zwaait dan. ‘Ik bel je. Dan kun je me alles over je vreselijke baas vertellen. O, en vergeet niet te laten weten of je naar onze schoolreünie komt. Het is al over twee maanden, we moeten de aantallen in kaart brengen.’

Ineens maakt verslagenheid zich van mij meester. Mijn hakken laten het afweten, mijn lijf verslapt en ik word aan mijn onderarmen meegetrokken door het kantoor van Angeloop, het idiootste en absurdeste lifestyleblog op internet, een bedrijf waar ik überhaupt niet wilde werken.

Collega’s kijken me na.

De beveiligers slepen me zonder aarzeling helemaal door de hoge glazen voordeur heen naar buiten.

En voordat ik weer kan inademen, sta ik met een doos met persoonlijke bezittingen in mijn handen naar het belachelijk grote Angeloop-bord voor het kantoorpand te staren.

Wat is hier in vredesnaam gebeurd?

HOOFDSTUK 1

Huxley

‘Ik ga iemand hartstikke doodslaan,’ roep ik. Ik smijt mijn jasje mijn kantoor in en gooi de deur met een knal achter me dicht.

‘Dat klinkt alsof je afspraak goed is verlopen,’ zegt JP, die tegen de prachtige glazen wand van mijn kantoor geleund staat.

‘Het klinkt alsof-ie ongelooflijk goed is verlopen,’ beaamt Breaker vanaf mijn leren bank.

Ik negeer het sarcasme van mijn broers, grijp mijn haar beet en draai me om naar het uitzicht op Los Angeles. Het is vandaag een heldere dag, de smog is de afgelopen nacht deels door de regen verdreven. Aan weerszijden van de wegen rijzen palmbomen hoog op, maar vanaf mijn positie lijken ze nietig.

‘Wil je er iets over kwijt?’ vraagt JP. Hij neemt plaats op een van de stoelen.

Ik draai me naar hen om, naar mijn broers, de twee idioten die me door dik en dun bijstaan. Die de hoogte- en dieptepunten van ons leven met me hebben gedeeld. Die alles hebben laten vallen om mee te gaan in mijn absurde idee om de vastgoedmarkt van Los Angeles te veroveren met het geld dat onze vader ons bij zijn overlijden heeft nagelaten. We hebben dit imperium samen opgebouwd.

Maar door die zalvende blik op hun gezicht wil ik ze het liefst met een schop onder hun reet mijn kantoor uitjagen.

‘Zie ik eruit alsof ik er iets over kwijt wil?’

‘Nee.’ Breaker grijnst. ‘Maar we willen er goddomme alles over horen.’

Uiteraard willen ze dat.

Want zij zeiden dat ik geen afspraak met Dave Toney moest regelen.

Want zij zeiden dat dat tijdverspilling zou zijn.

Want zij lachten me uit toen ik vertelde dat ik vandaag een afspraak met hem had.

En zij hebben me sarcastisch succes gewenst toen ik ernaartoe ging.

Maar ik wilde bewijzen dat ze ernaast zaten.

Ik wilde hun laten zien dat ik Dave Toney ervan kon overtuigen met Cane Enterprises samen te werken.

Spoileralert. Dat is dus niet gelukt.

Ik capituleer voor de starende blikken van mijn broers en ga ook zitten, waarna ik diep zucht. ‘Fuck,’ mompel ik.

‘Laat me raden: hij is niet voor je charmes bezweken?’ vraagt Breaker. ‘En je bent nog wel zo voorkomend.’

‘Dat zou helemaal niet belangrijk moeten zijn.’ Ik grijp de armleuning van mijn luxe leren stoel vast. ‘Het gaat om zaken, je hoeft verdomme geen vriendschappen te kweken of elkaar te vertroetelen.’

‘Ik geloof dat hem iets is ontgaan tijdens zijn studie,’ zegt JP tegen Breaker. ‘Was zakenrelaties kweken niet een heel vak binnen bedrijfskunde?’ Zijn sarcasme werkt me op de zenuwen.

‘Dat meen ik me ook te herinneren, ja,’ reageert Breaker.

‘Ik ben ernaartoe gegaan en heb zijn hielen gelikt. Wat wil hij nog meer?’

‘Je hebt toch hopelijk wel toestemming gevraagd voordat je bij hem knielde?’ Breaker grijnst.

‘Wat ben je toch een eikel. Ik haat je, echt waar.’

Daarop begint Breaker bulderend te lachen en zegt JP: ‘Dit wil je niet horen, maar... we hebben het toch gezegd, bro. Dave Toney gaat niet zomaar met iedereen in zee. Het is een slag apart. Er zijn er hier zoveel die hebben geprobeerd een graantje mee te pikken van de enorme berg vastgoed die hij in zijn bezit heeft, en het is geen van hen gelukt. Waarom dacht je dat het bij jou anders zou gaan?’

‘Omdat wij Cane Enterprises zijn,’ roep ik. ‘Omdat iedereen met

ons wil samenwerken. Omdat we het grootste vastgoedportfolio in Los Angeles hebben. Omdat we een afgeleefd gebouw in nog geen jaar kunnen omtoveren tot een tent die miljoenen oplevert. We weten verdomd goed wat we doen, en Dave Toney, hoe succesvol hij ook mag zijn, heeft een paar braakliggende percelen die hem alleen maar geld kosten. Hij weet het, ik weet het, en ik wil die percelen van hem overnemen.'

JP pakt zijn kin vast en vraagt: 'Wat heb je precies tegen hem gezegd? Niet wat je nu net zei, hoop ik? Want ik krijg er wel harde tepels van, maar het lijkt me stug dat hij die toon op prijs zou stellen.'

Ik rol met mijn ogen. 'Ik heb iets in die trant gezegd.'

'Je weet toch dat Dave Toney een trotse man is?' vraagt Breaker. 'Als je hem beledigt, gaat hij echt niet met je in zee.'

'Ik heb hem niet beledigd,' roep ik. 'Ik probeerde op gelijk niveau te komen, weet je, hem te laten merken dat ik ook maar een gewone jongen ben.'

Mijn broers kijken me allebei spottend aan.

'Ik ben wél een gewone jongen.'

JP en Breaker werpen elkaar een korte blik toe en buigen zich dan allebei naar voren. Ik weet wat er nu gaat komen: ze gaan me een diep inzicht geven. Ze vinden het prettig dat zo af en toe eens te doen.

'Je weet dat we van je houden, hè?' vraagt Breaker. Daar heb je het al.

'We zijn er voor je als je ons nodig hebt,' voegt JP toe.

Ik strijk over mijn gezicht. 'Zeg het nou maar gewoon.'

'Je bent geen gewone jongen. Dat zijn we geen van drieën. We zijn allesbehalve gewoon. We wonen in Beverly Hills, worden continu uitgenodigd voor premières en gala's met beroemdheden en staan met enige regelmaat op de showbizzpagina's van de krant. Niets aan ons is gewoon. Maar Dave Toney... die is wel gewoon.'

'Hoezo dat?' vraag ik. 'Omdat hij niet door beroemdheden voor afterparty's wordt uitgenodigd?'

Breaker schudt zijn hoofd. 'Nee, omdat hij nuchter is. Benader-

baar. Je kunt een biertje met hem gaan drinken in de kroeg zonder je ook maar een beetje geïntimideerd te voelen. Jij bent precies het tegenovergestelde. Je bent een patser.’

JP knikt naar mijn horloge. ‘Mooie Movado. Nieuw?’

Ik werp er een blik op. ‘Heb ik vorige week gekocht.’ Mijn broers kijken me veelbetekenend aan. ‘Mag ik mijn zuurverdiende geld niet uitgeven?’

‘Zeker wel,’ zegt JP. ‘Hoe jij je leven inricht, is prima. Het huis, de auto... het horloge, allemaal eerlijk verdiend. Maar als je een band met Dave Toney wil krijgen, moet je op zijn niveau gaan zitten. En dat betekent niet dat je je onopvallend moet gaan kleden, want daar kijkt hij dwars doorheen. Hij weet al dat je een patser bent. Maar hij moet je in een ander licht gaan zien.’

‘O, dat vind ik mooi,’ zegt Breaker. ‘Een ander licht. Dat is wat hij nodig heeft.’ Hij tikt op zijn kin. ‘Maar wat voor licht?’

Geïrriteerd kom ik uit mijn stoel en raap mijn jasje van de grond. ‘Denken jullie daar maar eens lekker over na, ik ga lunchen.’

‘Kon Toney dit maar zien: Huxley Cane die zijn lunch niet door zijn assistent laat halen maar als een eenvoudige boerenjongen de straten van Los Angeles afschuimt om zijn kostje zelf bij elkaar te scharrelen,’ zegt JP.

Ondanks de hitte buiten trek ik mijn jasje aan. Ik negeer ze en loop naar de deur.

‘Neem voor ons ook iets mee,’ roept Breaker.

Na een zucht roep ik terug: ‘Stuur maar wat je van de broodjeszaak wil hebben.’

‘Augurken. Achterlijk veel augurken,’ roept JP me achterna. Als ik bij de lift ben, gaan de deuren gelukkig meteen open. Ik stap in, druk op de knop voor de begane grond en ga met mijn handen in mijn zakken tegen de wand geleund staan.

Op zijn niveau gaan zitten. Ik weet niet eens wat dat betekent. En ik ben een zakenman. Ik heb heus wel deals gesloten met mensen met wie ik goed kon opschieten, maar ook met mensen die ik absoluut veracht. Dat is het verschil tussen Dave Toney en mij: het kan me geen reet schelen wie mijn geld aanpakt of aan wie ik

verkoop. Zaken zijn zaken en als ik een goede deal zie, dan laat ik die niet lopen.

Ik heb Dave vandaag een verdomd goed voorstel gedaan, beter dan hij verdient, als ik eerlijk ben. En in plaats van mijn hand te schudden en de deal te sluiten leunde hij achterover in zijn bureaustoel, krabde aan zijn wang en zei: 'Ik weet het niet. Hier moet ik even over nadenken.'

Over nadenken.

Over mijn fucking goede aanbod.

Niemand hoeft ooit over mijn voorstel na te denken. Iedereen zegt ja en dankt God op zijn blote knietjes dat hij met Cane Enterprises zaken mag doen.

Wanneer de liftdeuren opengaan, loop ik door de drukke lobby het kantoorpand uit naar het onooglijke zaakje verderop in de straat. Vlakbij. Ik laat mijn lunch nooit halen door Karla, mijn assistent, want dan voel ik me een eikel – wat mensen ook van me mogen denken – en ik vind het ook fijn om een frisse neus te halen. Nou ja, het is wel LA, dus echt fris is het buiten niet. Maar dan ben ik tenminste even weg van mijn bureau, waar ik met mijn toetsenbord mijn miljardenbedrijf bestier.

Mijn telefoon pingt in mijn zak en ik neem niet de moeite ernaar te kijken omdat ik weet dat het de bestellingen van JP en Breaker zijn. Geen idee waarom ik heb gezegd dat ze me een berichtje moesten sturen, ze nemen altijd hetzelfde. Net als ik. De Philly-cheesesteak met extra champignons. En augurken uiteraard. Vaste prik. We komen niet heel vaak bij deze tent, maar als we erheen gaan, bestellen we altijd hetzelfde broodje.

Het is op de stoep drukker dan normaal. De zomer is aangebroken en dat betekent dat Los Angeles wordt overspoeld door toeristen, dat het stikt van de beroemdheidentours en dat het een nachtmerrie is om de snelweg te pakken. Gelukkig is het voor mij slechts een halfuurtje rijden naar huis.

Als de broodjeszaak in zicht komt, rijdt er net een bekende zwarte SUV voor. Het portier gaat open en ik zie Dave Toney uitstappen. Als je het over de duivel hebt... Hoe groot is die kans?

Hoe klein die ook mag zijn, deze kans lijkt me in mijn voordeel. Er gaat niets boven een goede opvolging als je een deal probeert te sluiten. Misschien had JP gelijk, misschien verandert Dave Toney wel van gedachten als hij me zelf mijn lunch ziet halen. Dat is toch beslist dat gelijke niveau waar ze het over hadden.

Ik knoop mijn jasje dicht en versnel mijn pas. In zaken moet je nooit een kans laten lopen. Nooit. Als ik dichterbij kom, word ik compleet verrast door een vrouwenhand die achter Dave uit de auto verschijnt... Een kleine hand met een gigantische verlovingsring eraan.

Jezusmina, is Dave verloofd?

Daar ga ik maar van uit aangezien hij de hand van de vrouw vasthoudt.

Maar verloofd... waarom wist ik dit niet?

Meestal ben ik wel op de hoogte van zulke...

Mijn gedachten vallen stil en ik knipper een paar keer als de verloofde zich omdraait en ik haar van opzij zie.

Wat de... fuck.

Die verloving is niet de grootste verrassing vandaag.

Door de strakke jurk en haar ranke bouw twijfel ik er geen moment aan dat Dave Toney's verloofde zwanger is.

Dave Toney, verloofd en binnenkort vader. Hoe dan? Wanneer dan? Hij zwaait naar de chauffeur, sluit het portier en kijkt dan even achterom. Net lang genoeg om oogcontact met mij te maken. Zijn wenkbrauwen schieten verrast omhoog. Hij draait zich helemaal om en zwaait naar me. 'Cane, ik had niet verwacht jou op straat te zien.'

Ja, we hadden geen van beiden verwacht elkaar te zien, maar ik laat me niet van de wijs brengen door de shock van deze ontwikkelingen.

Showtime.

Ik zet een glimlach op.

'Ik loop van de zwoele Californische zon te genieten en haal meteen even lunch voor mijn broers en mij.' Ik loop naar hem toe en steek mijn hand uit. Hij schudt die kort. 'Dit is onze favoriete broodjeszaak.'

‘Is dat zo?’ vraagt Dave verrast. ‘Ook die van Ellie. Ik ben er nog nooit geweest, maar zij vertelde dat ze hier de lekkerste augurken hebben.’

‘Mijn broers zijn ook zwaar verslaafd aan die augurken.’ Ik steek mijn hand uit naar zijn verloofde. ‘Jij bent vast Ellie.’

‘Shit, wat lomp van me,’ zegt Dave met een ongemakkelijke lach. ‘Ja, dit is Ellie. Ellie, dit is Huxley Cane.’

‘Leuk je te ontmoeten,’ zegt Ellie met een zeer zangerig, zuidelijk accent. Een accent dat ik eerder heb gehoord.

Ik schud haar hand en laat die weer los, waarna ik zeg: ‘Laat me raden, je komt uit Georgia?’

Haar glimlach wordt breder. ‘Ja, dat klopt. Kun je het horen?’

Ja, dit gaat de goede kant op voor mij.

‘Mijn oma is een zelfverklaarde Georgia Peach. Ik heb heel wat loeihete, klamme zomers op haar afgeschermd veranda doorgebracht, waar ze me in haar schommelstoel de laatste dorpsroddels vertelde.’

‘Echt waar? Waar in Georgia?’

‘Peachtree City.’

Verheugd kijkt ze me met haar grote ogen aan. Ze drukt haar hand op haar borst. ‘Ik ben in Fayetteville opgegroeid, net ten oosten van Peachtree. Wauw, wat een kleine wereld.’

Zeker, dat kun je wel zeggen. Vooral omdat mijn oma eigenlijk in San Diego woont en ik nog nooit in Georgia ben geweest, maar dat hoeven zij niet te weten. Ze hoeven ook niet te weten dat ik haar accent herken omdat ik tijdens mijn studie iets met een meisje uit Peachtree City heb gehad. Dat zijn details.

Verheugd vanwege de kleine connectie die ik met Daves wereld weet te maken, richt ik mijn blik op hem. En ik zie een nogal territoriaal overkomende man. O jee. Verstrakte kaak, gefronste wenkbrauwen, geen blij gezicht vanwege onze kleine... heel kleine wereld.

Die vent staat zo ongeveer zijn territorium te bewaken met zijn boze blik. Het zou me niets verbazen als hij zo een cirkel om haar heen piest.

Gezien wat hij over me weet, een flirterige patser, regelmatig op de roddelpagina's te vinden – zij het goddank niet recent – zal hij me wel als een bedreiging zien. En dat ben ik niet. Ik bedoel, ja, Ellie is een lekker blond ding. Mooi, slank, met blauwe ogen, maar ze is ook zwanger – complete nachtmerrie – en ze is verloofd en daarmee absoluut verboden terrein.

Maar als ik afga op wat mijn broers zeiden, zal Dave niet verwachten dat ik dat zo zie.

En dat betekent dat ik de situatie moet zien te redden, en snel ook.

Maar hoe...

Hoe kan ik er in vredesnaam voor zorgen dat...

Idee

Zag je dat lumineuze idee in me opkomen? Ja, ik heb iets bedacht. Misschien is het niet verstandig. Het is in elk geval niet mijn briljantste idee ooit, maar de spanning lijkt bij Dave te stijgen, dus...

Op hoop van zegen.

Laat dit zich alsjeblieft niet tegen me keren. Bekende laatste woorden.

'Fayetteville, zeg je?' Ik bevochtig mijn lippen. Daar gaan we. 'Wauw, wat grappig. Ik geloof dat de ouders van mijn verloofde uit Palmetto komen. Ligt dat daar niet net boven?'

Ja, verloofde. Ik zei toch al dat het geen verstandig idee is? Maar dit is het beste wat ik kon verzinnen.

'Ja, Palmetto ligt daar net boven,' zegt Ellie vrolijk terwijl Dave zijn hand beschermend om haar middel legt.

'Verloofde?' vraagt hij nadat hij zijn keel heeft geschraapt. 'Ben jij verloofd, Cane?' Zijn blik is oprecht belangstellend en de spanning in zijn schouders ebt langzaam weg.

'Yep.'

'Hm, dat verbaast me.'

Ik kan hem niet lezen. Geloofst hij me wel of niet? Is hij me aan het testen? Ben ik alles nu veel erger aan het maken? Ik hoop echt van niet, ik heb mijn zinnen op deze deal gezet.

Nu ik er zo dichtbij ben, weiger ik om dit door mijn vingers te laten glijpen. Het zou voor ons allebei profijtelijk zijn als wij die

percelen zouden hebben, zeker gezien onze plannen. En als ik een deal met de illustere Dave Toney voor elkaar weet te boksen, is mijn triomf nog groter. Mijn zakenbrein neemt het over en mijn gezonde verstand delft het onderspit.

Dus voordat ik van gedachten kan veranderen, slik ik moeizaam en ik zeg: ‘Ja, verloofd en... in verwachting.’

Zodra de leugen over mijn lippen is, voel ik me vies, want fuck zeg, ik weet hoe moeilijk het voor sommige vrouwen is om zwanger te raken, en om over zoiets te liegen... Shit, dit voelt echt verkeerd. Maar zoals ik al zei, mijn gezonde verstand is op dit moment ver te zoeken, alles draait op mijn idiote instinct.

‘Echt waar?’ kraait Ellie. ‘Wat leuk.’ Ze wrijft over haar buik. ‘Wij ook. Is dat niet geweldig, Dave?’

‘Dat is het zeker.’ Daves blik gaat van onzeker en beschermend naar... naar iets wat ik nog niet eerder op zijn gezicht heb gezien. Begaanheid.

Begrip.

Misschien... kameraadschap?

Ik steek mijn handen in mijn broekzakken om te voorkomen dat ik ga friemelen tijdens het vertellen van de grootste fucking leugen van mijn leven.

‘Ja, mijn oma heeft ons in Peachtree aan elkaar voorgesteld. Het was echt zo’n meet cute, liefde op het eerste gezicht.’

Verheugd slaat Ellie haar handen ineen. ‘O, ik ben dol op meet cutes!’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ja, we hadden meteen een klik.’ Ik probeer mijn blik te laten afdwalen terwijl ik aan mijn denkbeeldige zwangere verloofde denk en hoeveel ik – slik – wel niet van haar hou. ‘We hebben alles een beetje verkeerd om gedaan, door eerst zwanger te worden. We houden ons niet erg aan de opgelegde volgorde.’

‘Wij ook niet,’ zegt Dave, en dan zie ik het, in zijn ogen. Nieuwe waardering voor mij. Dit is waar mijn broers het over hadden. Dit is wat Dave nodig had om mij als menselijk te zien.

Dave en ik hebben nu een connectie op een heel ander niveau.

We vinden elkaar op dit heel andere niveau. Op dit moment ziet hij me niet als de patsverige, meedogenloze zakenman, maar als iemand met wie je een biertje kunt gaan drinken en het kunt hebben over hoe spannend het is om vader te worden.

Dit zou weleens precies het soort ingang kunnen zijn dat ik nodig had. Een kletspraatje, een leugentje om bestwil waar niemand last van heeft. Hij hoeft deze denkbeeldige vrouw niet echt te ontmoeten. Hij hoeft niet eens zoveel over haar te weten. Alleen al het idee dat ze er is, maakt mij veel aantrekkelijker.

Hm, misschien was dit nog helemaal niet zo'n slecht idee.

Misschien was dit eigenlijk wel spectaculair briljant.

Let op mijn woorden: morgen om deze tijd belt hij me op. Dan hoeft hij er niet langer over na te denken, dan accepteert hij mijn voorstel.

Huxley Cane, je bent gewoon geniaal.

'Dave, zou het niet fantastisch zijn als we Huxley en zijn verloofde uitnodigen voor een dinertje?'

Eh... wat gebeurt er?

Dinertje?

Ellie slaat haar handen ineen en vervolgt: 'Het zou zo heerlijk zijn om met mensen te praten die in dezelfde situatie zitten.' Ze buigt zich naar me toe en zegt: 'De familie is niet bijster enthousiast over ons plan pas te trouwen nadat de baby is geboren. Mijn ouders zijn nogal traditioneel.'

Het zweet parelt op mijn bovenlip en ik probeer mijn gezicht in de plooi te houden.

Een dinertje.

Met mijn 'verloofde'.

O... fuck.

Afbreken, Cane. Afbreken!

'Dat zou geweldig zijn,' zegt Dave met een joviale glimlach.

FUCK!

'Kunnen jullie zaterdagavond?' vervolgt hij.

Zaterdagavond?

Dubbele fuck!

Dat is al over vier dagen.

Ik moet binnen vier dagen niet alleen een verloofde zien te vinden, maar nog een zwangere verloofde ook.

Huxley Cane, je bent niet geniaal, je bent een ongelooflijke stomkop.

‘O, geef hem even de kans om het er met zijn meisje over te hebben,’ zegt Ellie. Ik zou ‘dank je wel, Ellie’ willen zeggen, maar dat doodenge dinertje was haar idee. ‘Neem later maar contact met Dave op om te laten weten of het door kan gaan. Ik ben dol op koken. Ik zou een echt zuidelijk maal kunnen klaarmaken als je dat leuk vindt.’

In gedachten ben ik al redenen aan het verzinnen waarom mijn verloofde en ik zaterdag niet kunnen.

‘En dan kunnen we het meteen nog wat uitgebreider over die deal hebben,’ zegt Dave met een oprechte glimlach.

Fuck.

Fuck. Fuck. Fuck.

Nu kan ik geen nee meer zeggen. Dat gaat misschien ten koste van de deal.

Jezus.

Mijn tong is van leer. Ik slik moeizaam en knik. ‘Yep.’ Mijn stem kraakt. ‘Zaterdag klinkt geweldig.’

‘Fantastisch.’ Ellie klapt in haar handen. ‘O, ik kan niet wachten. Ik ga mijn heerlijke snijkoolklassieker maken en perziktaart toe. Dave stuurt je ons adres wel door.’

‘Perfect,’ zeg ik met een beverige glimlach. Wat haal ik me op de hals?

‘O, schat, we komen nog te laat. Zullen we dat broodje na de cursus halen?’ vraagt Dave.

‘Als ik maar een dubbele portie augurken krijg,’ zegt Ellie, waarna ze een kus op Daves lippen drukt.

Van dat verliefde gedoe krijg ik de kriebels. Niet omdat ik dit stel weerzinwekkend vind, maar omdat ik er daardoor aan word herinnerd dat ik het mezelf knap lastig heb gemaakt.

‘Oké, wij gaan naar de zwangerschapsgym. We houden contact,’

zegt Dave, die zijn hand ten afscheid naar me opsteekt.

Ik zwaai terug en hoop maar dat mijn hand niet trilt. Zonder de broodjeszaak in te gaan draai ik me om en loop terug naar kantoor. Mijn hoofd tolt als ik probeer te bedenken hoe ik me uit deze mis-
kleun moet gaan redden.

Huxley Cane, je bent een ongelooflijke en complete stomkop.